

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSE INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA

XXVII. ÉVF. 1927. NOVEMBER

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYVŐL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KOZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

stephanum nyomda és adógyáralgo 1. 1.

VIRGO IPSUM OUEM GENDU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES.

PARCE POPULO TUO.

ECCE FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI CUJUS NON SUM DIGNUS

TARTALOM: Eucharisztikus díszgyűlésünkről. (Szmrecsányi Lajos egri érsek, dr. Czapi Gyula, dr. Mészáros János és Shvoy Lajos székesfehérvári püspök beszédei.) — *Elmélkedés*: November havára *Hoffer Ilonától*. — *Németh István*: Emlékezünk Kánter Károlyról. — *Hergerth Szeréna*: Emlékezés K. K. haláláról. — *Dr. Hidasi József*: Novemberi gondolatok. — *Dr. Valkony Ferenc*: Baloghéknál — *Oltáregyleti élet*.

IRODALOM.

Rózsafüzér Képes Naptár 1928. címen a budapesti dominikánus atyák adtak ki igen tartalmas és ügyesen összeállított naptárt. A hónapok lapjain a rózsafüzér szent titkainak magyarázata, a katolikus élet minden terére kiterjeszkedő cikkei, gyönyörű képei és olcsósága (ára 1 P 20 f) miatt szívesen ajánljuk olvasóinknak. Megrendelhető a «Rózsafüzér Királynője» szerkesztőségében, Budapest, VII. ker., Szent Domonkos-u. 3. címen.

«**Győz a Szent Szív**» címen Bartunek János körmendi tanító írta ezt a háromfelvonásos szívgárdista színdarabot. Rendkívül érdekes és megható története egy hitetlen tudós megtérítésének, amelyben eszköz a tudós szívgárdista fia. Megrendelhető a szerzőnél *Körmenden*.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

«Örökimádás» folyóirat egészévi előfizetés	2-50	Kis szent Terézia szelleme... ..	3-50
Egyes példány	—25	Litánia latin szöveggel	—05
Régi teljes évfolyam	1-20	Litánia szent Józsefről	—05
Régi egyes példány	—10	Levelezőlapok «Örökimádás-temp- lom»	—10
Az O. E. Útmutatója	—80	«Kánter Károly»-emlékkép	—05
Vezérkönyve	—80	«Jézusom Örömom» folyóirat, elő- fizetés egész évre	1-60
Felvételi füzet	—06	Egyes példány	—16
Félszázados története	3—	Régi teljes évfolyam	—80
Érme	1-20	Régi egyes példány	—05
Szervezése és működése	—10	Az Euch. Gyermekek Szöv. érme	—60
Jézus Szíve hónapja, füzve	—30	Indulója	—08
Kötve	—60	Kis Örökimádás imakönyv... ..	1-50
Nádasdy «Havi magány»	—80	Fehér liliom... ..	—15
«Kánter Károly»-emlékkönyv	1-20	Szent József imakönyv	3-50
Szent Zita élete	—20		
Egyszerűbb kiadás... ..	—10		

Eucharisztikus díszgyűlésünkről.

Szmrecsányi Lajos egri érsek elnöki megnyitója.

AMIKOR ezt az elnöki széket elfoglalom s az eucharisztikus Jézus szere-
tetében egybegyűlt tisztelt közönséget üdvözlöm, a közérzületnek
vélek megfelelni, ha az első szót a kegyeletes megemlékezésnek szentelem.
Kegyeletesen kell itt megemlékezni Csernoch János hercegprímásról,
aki ezt a széket is sok éven át nagyszabású kötelességérzetének példány-
szerű érvényesítésével mindenkor arra használta fel, hogy innen is buz-
dítson példájával s a Jézus iránti hódolatos szeretet által sugalmazott
szavával a legnagyobb hittitkok körüli lelkes csoportosulásra.

Ennek a gyűlésnek keretei között az ő nagy egyéniségének képét mel-
tón vázolni nem vállalkozhatom, most inkább arra szorítkozom, hogy
az elvesztése feletti nagy fájdalomnak kifejezést adva csatlakozásra hív-
jam fel a Krisztus szeretetében egybegyűlt közönséget ahhoz a benső
fohászunkhoz, hogy nagy fájdalmunkra közülünk elköltözött hercegprímás
Isten színe látásában boldogan vegye jutalmát a fényes élet utain Krisz-
tus hú szolgájához méltó lelkülettel végzett nagyérdemű munkájáért.

Életének egy mozzanatáról azonban mégis helyénvaló itt megemlé-
kezni; értem a chicagói eucharisztikus kongresszuson való részvételét, mely
arra az időre esett, amikor már az élete ellen törő alattomos kór lelki ereje
ellen sokszoros támadást intézett, de még sem béníthatta meg annyira,
hogy lelkesen ne fogadja el a chicagói érsek meghívását, aki «a királyok
királyának oly ünnepi fogadtatást ígért Chicagóban, aminőt az egyház-
történelem 1900 év óta még nem látott». Nagy fáradalom volt szenvedő
állapotában a tengeren való nagy utazás, ezt azonban az Eucharisztia
nagyszabású ünneplésének és a hazától elszakadt magyar honfiak meg-
vigasztalásának s honfiúi érzelmeikben való megerősítésnek lelkét
kecsegtető vágya ellensúlyozta épen úgy, mint ahogy az Amerikában
nyert lélekemelő nagy benyomások visszatérése után egyideig bámula-

tosan felüdítették hanyatló egészségét, amiben ma már a Gondviselés különös kedvezését kell látni, mely életének alkonyát a leáldozás előtt az Eucharisztia sugárfényével elárasztotta.

A páratlan arányú és fényű eucharisztikus ünnep itt elmulaszthatlan méltatást követel tőlünk is.

Amennyire sajnálom, hogy közvetlen észlelés alapján nem szólhatok róla, oly örömet használom fel itt nagytekintélyű közvetlen tanuknak lelkes és lelkesítő nyilatkozatait.

Elsősorban is igazságot kell szolgáltatnom az amerikai katolikusoknak, akiket a világ, többi polgártársaikkal együtt, anyagiakban elmerülteknek tart. Mert az a lelki emelkedettség, mellyel ők az Oltáriszentség ünnepének előkészítése s rendezése körüli buzgalmuk és nagyméretű áldozatkészségük, valamint az ünnep alatti maguktartása által hitünk központja s legnagyobb titka előtt hódolatukat bemutatták, a világ keresztényei elé méltán is odaállítható példaul.

Említésreméltó az a tiszteletet követelő megértés, mellyel a legfőbb hatóságokkal egyetemben minden rendű, rangú és világnézetű lakosság a katolikusok nagy ünnepi tüntetését fogadta és nagy áldozatokkal támogatta. Az ünnep szerencsés részese, a müncheni érsek, élményeiről híveinek beszámolva felemlíté, hogy felvetetett a kérdés, vajjon a technika minden mesterfogásával és vívmányaival rendezett ünnep külsőségeinek megfelelő vallásos elmélyedésről lehet-e szólni? s a kérdésre tartózkodás nélkül azt a választ adja, hogy a nagyszerű keretnek méltó tartalma volt: mindenben s mindenütt nagy lélek nyilatkozott meg.

A körmenet, mely az óvilágon ismert méreteket messze túlhaladta, a forró égöv tikkasztó melegségében indult meg, mely elől azonban senki sem menekült, hacsak hűtéstől lesujtva a mentők kezére nem került. A körmenet céljától még nagy távolságban olyan zápor szakadt rá az ünneplő tömegre, hogy attól az út, melyen haladt, pillanatok alatt egészen eláradt; ez azonban nem bontotta meg a példás rendet; s az elbeszélő érsek meghatva a hű kitartás látásától, nem győzte csodálni a körmenetet jobbról s balról sorfalként szegélyező ájtatos tömeget, amint ünneplő ruhájukat nem kímélve a szennyvízbe két térdre ereszkedtek s magasan felemelt, összetett kézzel, átszellemült ragyogó tekintettel adtak kifejezést hitük hódolatának az előttük diadaluton haladó nagy szentség előtt. Nagy lélek, csodás bensőség volt mindenütt leginkább akkor, amidőn millió lelket üdített az életadó mennyei kenyér, úgy hogy amidőn az esti homályban a Tantum ergo közös éneklése közben az áldást megelőzve százezer gyertya lángolt fel, ebben az éghez emelkedő lelkek lángolatát kellett látni, mely nem volt külszín, hanem a millió lelket eltöltő krisztusi béke megnyilatkozása.

Amerika megértette az Egyház buzdító szavát, mely azóta, hogy Krisztus urunk az emberekkel csodás módon egyesülni s őket a megváltás gyümölcseiben részesíteni akarva az Oltáriszentséget rendelte, mindenkor arra tanít, hogy a hívek a hit és erkölcsi élet központjául tekintsék a felséges szentséget s a hódoló tiszteletnek minél nagyobb fényével övezzék azt körül.

Az ünnepélyes tüntetésekben megnyilatkozó hódolat nyilvános vallomás hitünkről, de a hit abban ki nem elégülhet. A hit, mely isteni Megváltónknak az igéiből él: «Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az énbennem lakozik és én őbenne»; az a hit, mely a miénk, nem nyughatik meg addig, míg nem vallhatja szent Pállal, hogy Isten templomai vagyunk s Isten rólunk is elmondja: «Őbennök lakom és közöttük járok és Istenük leszek és ők az én népem lesznek».

Erre a célra nevel az oltáregylet, az Örökimádás, mely az Eucharisztia magas iskolája, hol Isten a szent író szavai szerint övét élte, megszenteli, az örök életre előkészíti; égi kegyelemmel tölti el a lelkek élő hitét, a gondolat fedhetlenségét; a test tisztaságát őrzi, mert ígérte: «Ime én veletek vagyok mindennap a világ végezetéig».

A díszgyűlést megnyitom.

A lelkes megnyitó beszéd után **dr. Czapik Gyula** pápai kamarás, szerkesztő lépett az előadói asztalhoz. Beszédének gondolatmenetét itt adjuk:

Beszédjének tárgya: Az Eucharisztia és a lelki élet. Aki ezt meg akarja érteni, annak előbb lelki életet kell élnie. «Ha azoknak írok a szeretetről, akik nem tudják, mi a szeretet, nyert ügyem van, de ha azok előtt beszélek, akikben él a szeretet, akkor tulajdonképen nyitott kapukat döngötek.»* Mi lenne a világból, ha nem volna hit! Testvéreim! Az örök életben magas oltáron áll a hit. Mi volna hit, mi volna hitvallás hit nélkül! Minden élet alapfeltétele a meleg és világosság, nélküle nem létezhetik élet. A természetnek ezen törvényét átvihetjük a lélek életébe is. Annak is kell a szeretet melege és világossága és ez a szeretet maga az Isten. Ha a naptól elveszünk a meleget és a világosságot, mi marad meg belőle. Milyen élet tenyészik a nap melege és világossága nélkül? Csak földön kúszó zuzmó, amelyben alig van nyoma az életnek. Ha kikapcsoljuk a lelki életből az Eucharisziát, a mi napunkat, mi marad meg benne? Megmarad ugyan a keret, de mégis maga az élő Üdvözítő, aki a mi életfakasztó napsugarunk, hiányozna belőle. Mert nélküle az lelki élet csak a zuzmó élete lenne. (Idézi szent Jánost.) Tehát mi Krisztus szeretetének legfelsőbb foka? Talán az, hogy megtestesült és emberré lett? Végtelen nagy szeretet! Elhagyta mennyországa dicsőségét és koldusszegénnyé lett miattunk? Végtelen nagy szeretet! De ez neki kevés! Hiszen az emberek

* Cathrein.

között is sok testvérünk akad, akik elhagyták palotájukat, minden jólétet és koldusbotot véve kezükbe, követték Krisztust ezen útján. Oly nagy a megtestesülés ténye, de nem ez Krisztus legfelsőbb ténye. Talán az, hogy a kereszten meghalt érettünk? Óriási áldozat! De nem ez a legnagyobb értünk hozott áldozata, hiszen nem is olyan régen milliók szenvedték át a lövészárkokban a háború szörnyű gyötrődéseit és adták oda életüket mosollyal ajkukon a hazaért. Ó, Krisztus! nem a Te kereszthalálad a legnagyobb szeretetáldozatod. Talán az, hogy megbocsátod bűneinket? Nézzük azt a kisírt szemű, agyonkínzott testű édesanyát, kinek minden szenvedését és gyötrelmét saját gyermeke okozta, ha ezen elvetemült gyermek bánatkönyvekkel szemében kérne édesanyjától bocsánatot, nem kergetné-e a megbocsátó szeretet az utolsó csepp vért is arcába és nem bocsátana-e meg örömmel, dacára a nagy, rajta esett bántalomnak? Ó, megbocsátó Krisztus, nagy vagy, de nem itt vagy a legnagyobb! Hát, testvéreim, mi? Tegyük fel, hogyha még egy Isten volna és ez az Isten a másik Istennek valamit adni akarna, vajjon mit adna neki, ami méltó volna hozzá? Csakis önmagát adhatja, mert ez egyedül méltó Istenhez. Ezért nem adhatja az ember még élete adásával sem az Istennek méltó ajándékot, mert a legszentebb emberélet, a legmélysegebb szeretet is csak olyan Istennel szemben, mint a köd egy buboréka, mely a tenger hullámai fölött eltűnik. És ez az Isten nem egy másik Istennek, hanem nekünk, gyarló embereknek odaajándékozta önmagát. Sőt még odáig ment az ajándékozásban, hogy tudva, milyen bánásmódban lesz része, hogy Urnapján majd milliók kísérik, hogy a következő napon majd pénzért adják halálra. Lesznek, akik leborulnak előtte és lesznek, akik bántalmazták. Odaadta istenségét és emberségét, dicsőségét, bár tudta előre, kik ócsárolják. Ó, testvéreim, nagy a megtestesülés titka, aki átérzi, megindul a bűnbocsátó szeretettől. Felséges a halálad, de nem ez a Te legnagyobb nagyságod! Hanem az, hogy szeretetből a kenyér színe alatt önmagadat adod! A kereszten eltakartad önmagadat, eltakartad istenséged fenségét és emberséged szépségét. Hol van a Te napsugaras nézésed. Hol van kedves, szeretettel áthatott szavaidnak csengése. Mindent eltakart szenvedésed véres áldozata! Utolsó csepp véred odaadtad értünk és mégis azt kell mondanom, nem ez a Te legnagyobb adományod, hanem az, hogy elrejtőztél a szeretet szentségében és hozzáférhetővé tetted magadat számunkra mindenkorra. Testvéreim! Boruljunk le a betlehemi Isten előtt, sírjuk el a bánat tisztító könnyeit a kereszten függő Üdvözítő lábainál az Ó megbocsátó nagy szívére simulva; de a leghatalmasabb szeretet lángja az Oltáriszentség színe alatt rejtőző Üdvözítő szívéből csap felénk. Ó, hogy világozkodik, melegít...

Vallás! Ma ezt a szót sokféleképen magyarázva halljuk. A legfőbb jó az Isten és a vallás nem más, mint kapcsolatom ezen legfelsőbb

Jóhoz. A vallás nem az, amit az ember maga szerez magának, mert egyénileg sokféleképpen színezik ki az emberek a vallás fogalmát, de itt a felsőbb kapcsolatról nem lehet szó! Az emberek csinálta vallás, még a legszentebb embertől eredő sem lehet kapcsolat; ez is csak ég felé meredő csinált világ, amelyet nem éltet Isten kegyelmének melege. Nincs meg benne az egyedüli, a végtelen értékű áldozata Krisztusnak, amelyben az Üdvözítő engesztelő vére csörgedez lelkünk tisztulására. A kereszten meghalt Krisztus áttörte az ég bezárult kapuit és megengesztelte helyettünk az örök Istent. Sőt még ezen túl is megy szeretetében; lehetővé tette, hogy ez az áldozat naponként újra és újra megismétlődhessék. Hála neked, Krisztus, hogy a szentmiseáldozatban magadat folyton értünk áldozod, mi pedig szívünk nagy buzgóságát egyesítjük ezen áldozatoddal. Milyen lesz az a hitélet, amelyből hiányzik a tabernakulum? Az ember test és vér is, nem elégíti ki őt az Isten jelenlétének dogmája csupán, hanem csak akkor nyugszik meg, ha a tabernakulum Eucharisziájában látja testet öltve Krisztus mondását: «Ime én veletek vagyok minden nap a világ végezetéig». Mi lesz a templomból, ha a tabernakulumot kikapcsoljuk belőle? Mi lesz a vallási élet, ha ledöntjük az áldozató korlátot. Akkor ki kell törölni ezeket a mélységes és fenséges szavakat. Ő szent vendégség, amelyben Krisztust vesszük! Testvéreim! Minden élet természeti törvénye a táplálkozás. Mint a búzaszemnek a földben szükséges a föld tápláló nedve és a nap melege, hogy átalakulva és fejlődve táplálékká váljék, úgy kell a mi lelkünknek is az isteni termőföld nedvessége és Krisztus szeretetének melegítő napja, hogy lelkünk átalakulhasson, fejlődhessen s kialakulhasson belőle a krisztusi ideál. Magamhoz veszem a kenyeret és nem tudom, hogyan alakul át testi erővé, energiává; magamhoz veszem az Eucharisziát és szintén nem tudom, miképpen alakul át életté, lelki tevékenységgé, a Krisztus bennem. De azt tudom, hogy enélkül nem vagyok élő. Olyanná leszek nélküle, mint a sziklára hullott fűmag, amely nem tud gyökerével nedvességet találni és elszorvad. Megbénul a lélek. Olyanná lesz, mint az ember, aki a levegőben is uralkodni akar és elveszik tőle, levágják az aeroplánja szárnyát s csak a léggömböt engedik rendelkezésére!

Eucharistia nélkül, testvéreim, hitéletünk senyved és a szárnyait csapkodja csak, ahelyett, hogy repülne.

Dr. Mészáros János érseki helynök úr beszédjének tartalma.

Amikor Krisztus királyságáról beszélek, három kép áll szemem előtt. De amikor az első képre gondolok, eláll az én gyenge emberi szavam, mert hiszen Őt az ő örök isteni dicsőségében, mint a mindenség Urát, Királyát, nem tudom lerajzolni... Szem nem látta, fül nem hallotta és élő ember szívébe fel nem íratott...

Dicsőségét kifejezni nem tudom, de hogyha ennek a Királynak a szeretetét és művének nagyságát szavakkal csak megközelíteni akarom, ismét az apostolt idézem: «Kifosztotta, kiürítette önmagát». Nézzük azt a Krisztus Királyt, mi lett az ő isteni fényéből, hatalmából és ragyogásából? Mi maradt szépségéből, elragadó kedvességéből, szeme ragyogásából? Mindent odaadott, odaadta önmagát miérettünk, bűnösökért. Hol van az ő nyájas, szives beszéde?... Testét véraláfutott sebek borítják, fejét töviskorona fedi s nyájas arcát eltakarja szinte a reáfolyó vér.

Kifosztotta önmagát, odaadta testét, életét érettünk; ebben van az Ő végtelen szeretete; elhagyta érettünk mennyei Atyjának dicsőségét. Adhattott-e volna ennél többet minékünk? Azt kell mondani, nem! Ennél többet Isten sem tehet. És mégis, testvérek, akkor gondolom Őt igazán királynak, amikor a felséges Eucharisztia trónján a szíveken uralkodik. Valóban azt kell mondani, hogy ez több, mint a kereszt. Aquinói Tamás írja himnuszában, hogy a kereszten elrejtette és megsemmisítette istenségét, az Oltáriszentségben az ostya elrejtí és megsemmisítí emberségét és istenségét. Ennél többet Krisztus sem tehetett már. A szentmisében a szentáldozásban «megsokasította önmagát» és a monstrancia az Ő harmadik királyi trónusa. Amit tett Krisztus érettünk a kereszthalál által, azt nem egyszer akarta csak művelni, hanem papjai által megújítja, megismétli engesztelő áldozatát a világ minden pontján, ahol egy kis keresztény templom áll; nemcsak egyszer és egy nap, hanem minden órában és mindenfelé megújul a kereszt áldozata. Az első trónja Krisztusnak az Isten fényében ragyog, a második a töviskoronával a kereszten, a harmadik — mit mondjak találóan — a Kenyérkirály! És megértették az Ő hívei és tanítványai minden időben ezt az Ő nagy szeretetét, amely az Oltáriszentségben megnyilvánul. Nem is megértették, de nagyszerű módon igyekeztek is meghálálni. Az üldözés után egymásután emelték a bazilikákat és dómokat, mint harmadik trónusának királyi palotáit. És ott látjuk az Ő szépségét, királyi fenségét ragyogni a monstranciák fényében és ezt a hálát hirdeti szent Péter templomának minden egyes köve. Így akarta az ember tudománya és művészetének segítségével meghálálni és viszonzni az Ő nagy szeretetét. Bazilikák és dómok, szépek és ragyogóak vagytok, de ha az ember végigmegy rajtatok, önkénytelenül azt kérdezi: nem hidegek-e ezek a kövek Krisztusnak, aki oly meleg szeretettel szeret bennünket?

Ezelőtt két évvel, mikor Párizs legfényesebb templomában, a Notre Dameban járva annak minden gyönyörűségét szemléltem, velem együtt sok ember járt ott és ők is néztek és gyönyörködtek. Azt kérdeztem magamtól, vajjon hol fogom megtalálni a Krisztust? És végre megtaláltam egy kis mellékkápolnában, néhány, leborulva imádkozó ember tár-

saságában. És megértettem, hogy Krisztus nem a kövek hideg pompáj keresi és szereti, hanem annak a néhány leboruló embernek érző, szerető, imádó szívét. Testvéreim! Nézzétek, ez az Oltáregyesület. Az Oltáregyesület, amely Krisztus ezen kívánságát megértve ezt a szeretetet adni igyekszik Neki. Megértette, hogy nem az legfontosabb, hogy Krisztus számára fényes templomok emelkedjenek; ez helyes és jó, de nem ezen van a főhangsúly, de mindezt a szépséget, fényt és ragyogást át kell melegíteni áldozó szívek melegével. Nézzétek az Ő végtelen szeretetét az oltár trónjáról, mint sugároz, mint löveli sugarait, szeretetének sugarait felénk. Ezen szeretetet akarja imádságos viszonszeretettel körülvenni az Oltáregyesület, midőn tagjai arra kötelezik magukat, hogy minden hónapban egyszer egy órán szentségimádást végezzenek az Oltáriszentség előtt. Hogyha minden templomban, minden helyen végzett szentségimádásokat összeadnók, látnók, hogy az Úr Jézus előtt az esztendő minden órájában ott térdel egy, szeretettel és hálával átitatott szív és virrasztó magányát igyekszik Vele megosztani. Érzik, hogy Ő az Úr, aki odaadja magát nekünk és megnyilnak az ő szíveik ezen szeretettől, megértik szándékát az Oltáriszentség trónusán. Sőt odaállnak isteni felsége és az Őt elhanyagoló emberiség közé és mondják: Nézd, itt vagyok helyettük is, imádlak helyettük, engesztellek hanyagságukért, bűneikért. Ez az Oltáregyesület célja, a másik, az adakozás, szintén fontos, de csak az előbbit kiegészítve. Mert, testvéreim, elgondolom azt, hogy vannak nagyon szegény templomok, amelyeknek hívei munkásemberek és nem tudják filléreikből az oltárt felszereléssel ellátni. Ezen szegény embertársaitok helyett ti, akiket megihletett a Krisztus Király szeretete, filléreitekből és kezetek munkájával akarjátok pótolni a szeretetnek és hódolatnak külsőben való megnyilvánítását, amit az ő szegénységük lehetlenné tesz. Kedves egyesületi hölgyek! Amikor egyesületi munkadélutánokon készítik a templomi felszerelés egyes darabjait, akkor tulajdonképpen azt a munkát végzik, mit a Szűzanya, amikor készítette az édes Jézus számára a ruhácskákat; azt a munkát, amit a jámbor asszonyok végeztek, amikor elmentek a sírhoz megkenni az Úr Jézus holttestét. Azt a munkát és szeretetet, amit mutatott arimathéai József, amikor szép, tiszta fehér vászonba takarta az Úr testét. És azért ezt a munkát nem pénzért lehet végezni, sőt egyáltalán nem lehet, csak odaadó, áldozatos szeretettel az Úr Jézus iránt. A Krisztus Király az Oltáriszentségben ösztönöz bennünket erre a szeretetre. Ti pedig, akiket megihletett ezen szeretet, végezzétek annak kettős tevékenységét, az imádat és a tevékeny szeretet szolgálatát. Kedves paptársaim! Az a Király onnan az oltárról még egy más trónusra is kívánczik oda, a szívetek trónjára, ott akar uralkodni. És ha ti, egyesületi tagok, a szentáldozás kegyelmei elől

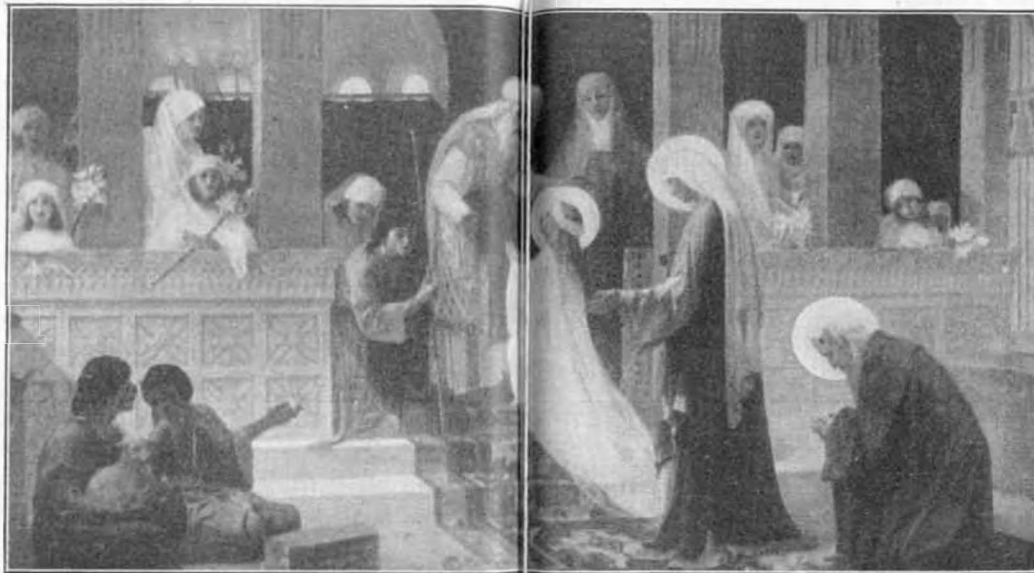
nem zárkóztok el, akkor öröm uralkodik a szívetekben és beteljesül: Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat.

Shvoy Lajos püspök beszédjéből a következő gondolatokat közöljük:

A kereszteshadjáratban tizenötezer gyermek is elindult a Szentföldet meghódítani. Igaz, hogy elpusztultak, de ennek eszméje jut kifejezésre a mai kor keresztes gyermekhadjáratában, az eucharisztikus gyermekszövetségében. — Felületesen szemlélve jelentéktelen dolognak látszik, pedig valójában óriási jelentőséggel bír a lelkipásztorkodásban.

A plébánosnak felbecsülhetetlen segítség az eucharisztikus gyermekszövetség munkája. A kis gyermek hite más, mint a felnőtteké, akik már elfásultak az élet munkájában, a gyónó kis gyermek az ő ici-pici bűneit mélységes bánattal vallja be; ő nem a mi morális mérlegünkkel méri a bűnök kis- vagy nagyváltát, hanem neki fáj, hogy a Jézuskát egyáltalában megbántotta. A gyermek az ő bensőséges áhitatával sokszor hathatósabban apostolkodik példája által a felnőttek között, mint a plébános buzdító szava által. Tanakodtak már a lelkipásztorok, mily módon szoktassák a vasárnapi misehallgatásra és a liturgia megértésére s

a szentmisén ennek alapján való résztvételére a hiveket és hogyan tehetnék azt minél szebbé, bensőségesebbé és hangulatosabbá. A gyermekszövetség könnyen megoldotta ezen kérdést. Olyan szépen imádkozzák át a szentmisét, hogy a felnőttek megtanulják tőlük a szöveget. Az én plébániámnak nincs iskolája és mégis nagy számban vettek részt a környék gyermekei nemcsak a vasárnapi szentmisén, hanem eljöttek iskola előtt, sőt vakáció alatt is hétköznapiokon is misére. A gyermekszövetség szabályai értelmében kétszer havonként kötelező a szentáldozás. De a gyermek ezzel nem elégszik meg. Ő nem úgy értelmezi köteleseit, mint mi, nagyok. Amit egyszer megkedvelt, megszeretett, megértett és kedvesnek talált, azt nem hagyja el. Deputációba jött hozzám négy második elemista gyermek azzal a kéréssel, engedjem őket már most

Szűz Mária felajánlása templomszolgálatra.

szentáldozáshoz, mert ők is szívükbe akarják fogadni a Jézuskát. Erre én azt feleltem, hogy abban az esetben, ha a Margit néni (a hitoktató) nem ellenzi, megengedem. És meg is engedte és a négy gyermek buzgó napiáldozó lett. Megragadó az a nagy, odaadó élő hit, bensőséges szeretet, ami megnyilatkozott bennük az Úr Jézus iránt. A vidéken nyaraló pesti szövetséges gyermekek szép apostoli munkát végeztek példaadásukkal és a falusiak velük szemben érzett bizalmatlanságát napi buzgó szentáldozásukkal és áhítatukkal teljesen eloszlatták. Nagyon sok ellen-

vetést hall az ember a gyermekek gyakori áldozása ellen. Attól féltik, hogy visszaélnék vele és értéktelenné válik az előttük. Nekem tapasztalatom, hogy ezek a gyermekek, akik napiáldozók, a középiskolák veszedelmes kísértései között megállják a helyüket és az ifjúság megóvására nem is képzelhető más megoldás, mint hogy kicsi korukban a gyermekszövetségbe gyűjtjük őket egybe. Ég és föld a különbség a szövetséges kis lány és kis fiú és az osztály többi tagjai között. Ezen gyermekek példájának hatása alatt nem egy munkásapa és anya érzi, hogy neki is rá kell magát szánni a gyónásra, mert szégyelli magát kis gyermeke előtt. «Tisztelendő úr — mondják — nem tudok már gyónni, de látom, hogy kis gyermekem napiáldozó és érzem, hogy nekem is meg

kell gyónnom, áldoznom.» A gyermekek áhitata, fegyelmezettsége a szentségimádás óráját olyan bensőségessé teszi, hogy a felnőtteket elragadja és mindenki a gyermekek imaóráján akar jelen lenni.

A gyermekszövetség iránt az egyes tagok megható ragaszkodást tanúsítanak. Havonként vannak a gyűléseik, amelyekre mindig egy-egy új énekkel készülnek, örülve, hogy ezzel ismét örömet szerezhetnek az Úr Jézusnak. Mivel ezen egyesület a családokba viszi be a buzgóság szellemét és alakítja át a közömbös, sőt ellenséges lelkeket Krisztust szerető, vallásos lelkekké, felbecsülhetetlen az a munka, amit az apostolkodás terén végeznek.

Végezetül elmondom a kis Mancsi történetét. Egyszerű, de megható kis történet. A kis Mancsi papája meghalt és azt mondták neki, kérje az

sokat és buzgón a szenvedő lelkekért és a munkaórák alatt minden egyes öltést értünk végezzünk. Akkor a munkaidőt jól felhasználom, akkor a felebaráti szeretetet gyakorlom, akkor magamat is segítem előre! Voltak az egyházban szentek, akiket körülfoztak a szenvedő lelkek, hogy imákat és önmegtagadásokat kérjenek tőlük szenvedéseik enyhítésére. Így pl. Alacoque szent Margitot.

III. Pont. Mit tehetek még a szenvedő lelkekért? Gyakran elmondhatom a kereszttutát; sok búcsú van azok számára engedélyezve, akik ájtatosan elvégzik annak 14 állomását. Búcsú van fűzve a szentolvasónak, a litániáknak elmondásához. A hit, remény, szeretet indulataihoz, hét évi és hétszer 40 napi búcsú van engedve.

Ima. Jézusom, felajánlom e hónapban végzendő összes ima- és áhítatgyakorlataimat, cselekedeteimet, esetleges szenvedéseimet a tisztító-tűzben selymődőkért. Fogadd el, kérlek, ezeket és fordítsd mindig annak a szenvedő léleknek javára, akinek már csak épen ezekre az imákra volna szüksége, hogy a szenvedéstől szabadulva isteni színed látására eljuthasson.

Hoffer Ilona.

Emlékezzünk Kánter Károlyról.

NOVEMBER 20-án lesz hét éve, hogy nagy lelke elszállt közülünk az örök hazába örökimádásra. Mikor itthagyt minket, úgy éreztük, hogy lelkünk egy darabját veszítettük el. Mikor temettük, az a fájdalmas gondolatom támadt: Kialudt az örökimádás örökmécsese itt a szegény magyar földön. No, mert jogosan elmondhatjuk, hogy ennek az örökmécsesnek Kánter Károly volt tüzeslelkű lángragyújtója, apostol-szellemű gondviselője. Sőt önmaga volt egy kedves, szelid fényben égő, sötétben világoskodó, járó-kelő, odavaló örökmécses. Bárhol láttuk is őt, a szent-ségi Jézus jutott eszünkbe. Az volt a szerepe, hivatása, mi az örökmécsesnek: vezessen minket az Eucharisziához, beszéljen nekünk róla és tanítson meg minket áldozatot hozni a legfölségesebb Áldozatért.

Röviddel halála előtt bizalmas beszélgetés közben mondta: «Huszonöt év óta minden héten mondtam legalább egy szentbeszédet az Eucharisziáról». S akik szerencsések voltunk őt hallani, tudjuk, mit jelentettek Kánter Károly eucharisztikus beszédei. Egész lelke izzott ilyenkor s gyújtó lángok csaptak át hallgatói szívébe. Örökmécsesének lángja, mint az éjszakai pásztortűz, hol itt, hol ott csapott fel, hogy hirdesse az isteni szeretetnek jelenlétét és köréje édesgesse az emberi lelkeket. Nagy tömegek tanultak Kánter Károly papi lelkének örökmécsesétől

elevenen hinni, odaadóan és kitartóan szeretni s az Eucharishtiában megnyugodni.

Erre az örökmécsekre nekünk mindenkor szükségünk van. Azért féltünk ennek az örökmécsestnek még a törékeny tartóját is kinthagyni a farkasréti temetőben. Visszahoztuk közénk, az Örökimádás-templom portáléjába. Vele akarunk találkozni, mikor a templomba belépünk. Az ő mécseséből akarunk lángot fogni, mikor a szentségi Jézus elé megyünk. Ugy akarunk térdet hajtani, mint ő borult térdre. Ugy óhajtunk imádkozni, mint ahogy ő adorált. Ugy borulni a legszentebb Szívre, ahogy ő egyesült a kenyérszín alatt Urával Istenével.

Mint az öröklámpát, Kánter Károly emlékét is gondoznunk kell. Nem neki, hanem nekünk van szükségünk e gondozásra. Örömmel tapasztaljuk, hogy a boldogult sírja felett állandóan friss virágot találunk. Néha valóságos virágágy jelzi a hűséges szeretet és kegyelet virrasztását a drága halott földi maradványa felett.

Azonban ez még kevés. Hisz lassanként egy egész új generáció nő fel, jár el a virágos sírkert mellett, amely generáció már nem látta és nem hallotta az Eucharistia nagy apostolát. Ennek az új nemzedéknek is be kell mutatni Kánter Károly lelkét, szellemét, egész életét, mert nagy kincs az, a Gondviseléstől adott nagy kincs eucharisztikus hitéletünk ápolására.

Aztán meg közkinccsé is kell tennünk, amit Isten mindnyájunknak szánt. A szentségi kultuszra üdvösebb hatás alig gondolható, mint a mi korunk eucharisztikus szellemeinek megismerése. A példa nemcsak tanít, de buzdít és vonz is. Azért a nagy apostol emlékét felidézve sürgető óhajunknak adunk kifejezést: jöjjön minél előbb egy tartalmas és a boldogult szelleméhez méltó életrajz. Ez közérdek. Ezzel tartozunk magunknak is, de nagy apostolunknak is. A szentségi Jézus előtt kérjük, könyörögjék ki a kegyelmet, hogy arra hivatott toll mindnyájunk épülésére kezünkbe adja a lobogó lángú örökmécsest, Kánter Károlynak életrajzát.

Németh István.

Emlékezés K. K. haláláról.

A véges földi tudománynak futárja elmondta utolsó véleményét: nincsen remény. A jó Isten nem művelt csodát. A stólahatalomnak a felkent szolgálja közeledik a kiröppenő készülő boldog lélekhez, a szent liturgia magasztos, oly vigasztaló komoly szavaival ajkán: a lélek már-már bontogatja szárnyait. A haldokló szívében már énekelve várakozik, mi imádkozunk éltető, boldogító hitünk békéje a gyarló, túl sok fájdalomtól,

elragadtatunk.» (Zsolt 89.) «Mint a *füst* — így szól a koronás Énekes — elenyésznek az én napjaim, és tetemeim, mint a *forgács* elszáradnak... Napjaim, mint az *árnyék*, hanyatlanak és én, mint a *széna* elszáradok.» (Zsolt 1014.) «Mindaz — olvassuk — mi földből való, a földbe tér vissza.» (Sir. f. 4113.)

* * *

A halálra gondolva fűzzük tovább, *Kempis* nyomán, gondolatainkat: «Mily nagy az ember szívének tompasága és keménysége, hogy csak a jelenről gondolkodik és a *jövendővel* nem törődik.»

«Ha *ma* nem vagy kész a halálra, *holnap* hogyan leszel?»

«Ha rettenetes a halál, *talán* veszedelmesebb a hosszú élet.»

«Milyen boldog és okos, aki életében olyan igyekszik lenni, amilyennek halála óráján találatni kíván.»

* * *

A *statisztika* szerint a földkerekségen *percenként* 88 ember hal meg, *óránként* 5000, *naponként* 127,000; *évenként* 46 milliónál több ember áll az Örök Bíró elé. «El van végezve, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután pedig jó az ítélet.» (Zsid. 928.) «Nincs itt maradandó városunk, hanem a jövendőt keressük.» (Zsld. 1314.)

A halál a *hívő*, a vallásos ember szemében nem rettenetes: «Az én éjjelem nem sötét, hanem minden fényben ragyog!» — mondotta a halálba induló szent Lőrinc vértanu.

Mondjuk mi is türelmes Jóbbal: «A sötétség után ismét világosságot reménylek.» (Jób 1712.)

Tömören fejezi ki egy régi keresztény sírfelirat a holtak sorsát: «Non moriuntur, sed oriuntur!» Nem haltak meg, hanem igazában most *kezdik* az életüket.

* * *

Borgia szent Ferenc így int minket: «Az embernek naponként 24-szer kell a halált *felkészülten* várni!»

* * *

Nem akarunk rettegni a haláltól? Jól fel akarunk készülni a halálunkra? Térdeljünk a szent ostya színében elrejtőzött Úr Jézus elé és figyeljük meg, mit mond: «Én vagyok az *élet* kenyere... Ha valaki e kenyérből eszik, *örökké él*... Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, *örök élete* vagyon, és én feltámasztom őt az utolsó napon». (Jn. 6.)

A tanítvány szava: Értetek, jó Jézusom! Követlek. Jövök!

Dr. Hidasi József.

Baloghéknál

Irta: *Valkony Ferenc.*

BALOGHÉK hiába keresték Klárit, hiába várták, nem jött elő. A felhők csatornáiból ömlött a víz, nem volt kíváncsi megpróbálni szembe szállni az ítéletidővel. De Balogh uram kedélyállapota sem volt csendes. Már napok óta érezhető volt valami feszültség, hogy vihar van készülöben, ez azonban csak olyan ösztönös, öntudatlan sejtés volt csupán, mely a gyermekek ideges, a külső udvariassággal eléggé el nem palástolható türelmetlenségében, itt-ott levertségében nyilvánult meg. Az este idegesen pőfékelt pipájából Balogh uram; a nyugalom, mely arcára ült, mint a hamu a kráterra, aggasztó volt. A gyermekek gyorsan elköszöttek. Eltűnt minden vidámság. Aranka egész éjjel sírt. Nehezen aludt el. Azt álmodta, hogy egy nagy udvarban sétált, hol csupa fehér galamb röpdösött; a falak magasra felnyultak az égig, hol ragyogott a nap. Egyszer csak beomlottak s az árvíz töltötte be hömpölygő piszkos áradatával az egész helyet s a vizek felett ott szállt egy fehér galamb, mely hasonló volt Klárihoz. Sajnálta szegényt. Mi lett vele?

Baloghné aranyos szíve, mint jó asszonyé, iszonyúan szenvedte a némaságnak élesen vágó keresztjeit. Sejtett valamit. Azok a szemek, Balogh úrnak szemei sokat beszéltek volna, ha megszólalhattak volna. De Baloghné így is eleget értett: a szenvedés kopogtat a háznál. S a szenvedés akkor is szenvedés, ha magyarázata is van. Nagyon röstelkedett Klári eltűnésén. Tudta, hogy vendégszerető házának híre csorbát fog szenvedni. S mit fognak Klári szülei mondani? S majd tele lesz a város az ő hírükkel. Azért ki is ment az istállóba, a leghűségesebb cselédet megkérte, hogy a vasutig kutassa át az országutat s ha útközben leli, kérje meg, jöjjön vissza, mindent jóvátesznek. Ha az állomáson, akkor is. A zárt kocsit vigye. Futottak a lovak, mérgesen az ítéletidőben. De eredménytelenül tért meg. Se az uton, se az állomáson nem találta, pedig még nem is mehetett el vonaton.

Ez még inkább aggasztotta Baloghnét. Bement az ura dolgozószobájába, aki ott ült az íróasztalánál. Számolt, számolt. Halom papiroslap feküdt körülötte tele csupa számadásokkal. A pénzesszekrény ajtaja is kitérve.

— Nem találják sehol se — szólt Baloghné, de megbánta, hogy szólt, hogy belépett. Rettenetes látvány volt. Mint az örült, felborzolt hajjal, csak számolt, számolt egyre. A pipa ott feküdt a földön darabokra törve.

— Én se, én se. Nem találom meg, nem találom meg — kiáltott ingerülten Balogh úr.

— Hát te is keresed?

— Igen, már napok óta, hetek óta. Nem találok, hiába számolom így se, úgy se.

— A Klárit? Mert arról beszélek — szólt Baloghné tanácstalanul.

— Mi közöm nekem a te Kláridhoz, a pénzem nem találok.

Kínos csönd fogta el a hangot. Balogh úr csak lihegett, mint egy végső óráit élő haldokló.

— Végünk van, édesem, elveszett mindenünk.

Baloghné körül forogni kezdett minden s mint a fuldokló kapkodott mentő dolgok után.

— De hiszen az idén sikerült a termés?

— Azt már télen eladtam.

— Ott vannak a takarékkönyvek!

— Tavaszi munkálatokra kellett a pénz; itt vannak, mit érnek, üresek.

— Az anyai örökségem is?

— Az is. Bocsáss meg, de nem tudtam szólni neked. A gyermekek beiratása, az intézeti tavalyi hátralék s a nyári fürdőzések, utazgatások elemésztték.

— S a papirok? Azok még megvannak.

— Értéktelen rongyok.

— De akárhogy is lesz, itt vannak az ezüstjeim, őseimtől kapott ékszereim — szól önfeláldozó jóságos lelkülettel Baloghné s kinyitja is már. Rémülve látja, hogy üres. Néma tekintetet vet rája.

— A vendégeskedések vitték el.

Baloghné halálsápadt lesz. A szeme szikrázik, a keble zihál.

— Te hazudsz! Megloptál minket, engem és gyermekeimet.

Balogh úr főlegyenesedik. Nem tud szólni. Felesége lábai elé omlik. Átkarolja.

— Édesem, drága. Angyal, bocsáss meg.

Mindaketten sírnak. Átölelik egymást.

— Kelj fel. Bízunk Istenben, majd eloszlatja ezt a vihart fejünkről.

Kinn zuhog a zápor, verdesi az ablakot. Távoli mennydörgés rengteteti meg a házat. A falóra éjfél üt.

Másnap kisütött a napsugár. A víz nagy erővel rohant lefelé az esőárokban. Baloghné sokáig aludt, mert idegeit kimerítették az esti jelenetek. Juci hamar lesietett a kertbe és ott olvasott valami regényt, de hogy mit, azt ő maga sem tudta, annyira szórakozott volt. Mindig Klári járt az eszében. Hiába kezdte újra és újra, nem tudott elszakadni a tegnapi eset gondolatától. Mindenképen próbálta kimagyarázni a dolgot s magát megnyugtatni, hogy nem vétkes. Laci és Gyuri a pusztára lovagoltak, hogy megnézzék nem tett-e a vihar valami kárt.

Baloghné, mikor felöltözött s kinyitotta az ablak fatábláit egészen, észrevette, hogy urának az ágya teljesen érintetlen.

— Csak nem dolgozott ez egész éjjel az irodában?

Lesietett. Be volt zárva. Megnézte a zárat, kulcs nem volt benne. Balogné ajka remegni kezdett, szívét hirtelen úgy összeszorította, hogy a lélegzete is elállt.

— Jézusom, segíts, ne hagyj el!

Megrázta az ajtót. Semmi hang. A cselédet hívta, valahogy kinyitották az ajtót. Minden úgy volt, ahogy tegnap. Szanaszét minden, a szekrény tárva-nyitva.

Mindenfelé keresték a házban, nem találták. Senki nem látta, senki nem tudja, hogy hová lett. Megint futárt menesztett a vasúthoz, hisz ismeri ott mindenki. Nem látták ott sem.

Az inassal rendet teremtettek a szobában. Észre sem vették, pedig ott volt szembeszökőn a többi levelek közt egy levél: «Feleségemnek és gyermekeimnek».

Addigra mind összeverődtek. Juci, Aranka, Laci, Gyuri is. Az inast kiküldte; a levelet felbontotta, átfutotta, azután ajultan elvágódott a padlózaton. A lányok felsikoltottak. Az inas berohant s az anyát a pamlagra tették. Élesztgetni kezdték. Orvost hívtak a szomszéd házból, ahol lakott. Sikerült életre kelteni.

— Jaj, végünk van. Ne olvassátok el a levelet, adjátok ide. Tűzbe dobatta. Nem akarta, hogy a gyermekek megtudják, hogy mit tett velük az apjuk. Hogy koldusokká, földönfutókká tette. Rettenetes órák és pillanatok. Hogy szíve nem szakad meg az ólomsúlyok alatt. Egész estig semmi hír Balogh uramról. Grünbaum úr azonban mindent tudott már, hisz ő ugratta bele a pénzspekulációba. Nem is annyira a kártya, mint a börze. Balogh uram a többi ember sorsára jutott. Az élet oly prózai. A szerencse kereke felemel és ledob; van, aki megüti magát, van, akit úgy lecsap, hogy sose kell fel onnan. Az egész falu, a szövetkezet, a falusi kis bank, a cselédség, a pusztai béresek, mindenki egyszerre megtudott mindent. Neki is, annak is, mindenfelé tartozások, adósságok. Balogh uramat ott találták meg a temetőben. A családi kriptájuk előtt átlőtt szívvel. A fegyver ott feküdt mellette. Írást nem hagyott. Az egész udvar megtelt kíváncsi, bámész néppel, de többen voltak, akik most már elveszítettnek gondolt pénzüket követelték. Volt olyan cseléd, akinek még a tavalyi konvencióval is tartozott. Morgás, láрма, követelés, harag, tülekedés. A nép lázadni kezdett. Balogné gyermekeivel ott térdeltek a belső házban apjuk holtteteme előtt, amikor csörömpölve hullanak az ablaküvegek, repülnek a kövek. Ordítás hallatszik alulról. Megjelent a csendőrség. Valaki lőtt. Erre a csendőrök felelnek. Sikítás, láрма, kövek, vér, hörgés.

— Ég a kastély! — hallatszik a kiáltás. Négy oldalról hatalmas lángoszlopok csapdosnak fel.

— Le a tolvajokkal, bitangokkal! A csendőrség nem bír. Baloghék gyorsan pakolnak s a kertre néző ablakon át kimenekültek az éjtszakába. Csak tovább. Aranka nem akart menni. Ott akart maradni édesapja mellett.

Tűzoltók, újabb csendőrosztagok jelentek meg. A nép oszladozni kezdett. Éjfél után minden lecsendesült s a felébredt holdvilágban kísértetiesen meredeztek az égnek a szénné égett tetőgerendák. Az egész ház kihalt volt, mindentszéthordtak a lázongók s a csendes házban a koporsóban ott feküdt a ház ura elhagyottan. Csak hű kutyája örködött mellette.

(Folyt. köv.)

Díszgyűlésünk tartalmát vezető helyen adjuk közre, itt inkább külső lefolyásáról számolunk be. Az Örökimádás az idén is zsúfolásig megtelt a szentségi Jézus tiszteletére egybesereglett hívekkel, akik között ott voltak közéletünk kiválóságai, élükön Zichy János gróffal, az O. K. Sz. elnökével és a nagyméltóságú püspöki kartagjaival. Eger fennkölt lelkű főpástorja korát megszégyenítő frisséggel és üdeséggel vezette a tanácskozást s ő adta a díszgyűlést követő áldást is. Az ünnepi szentmisén igen sokan járultak a szentáldozáshoz, az éjjeli szentségimádáson pedig 200-an vettek részt. Így ezen a napon igazán mindent iparkodtunk megadni az oltáriszentségi Jézusnak, amivel csak örömet szerezhattunk szentséges Szívének. Az előadók beszédei egytől-egyig a legméltóbb szószólói voltak az Eucharisztia ügyének. Díszgyűlésünk mindvégig emelkedett hangulatban, bensőséges szeszdedettségben folyt le, úgy hogy igazán méltó volt a legfenségesebb Oltáriszentséghez.

Novemberi programunk az Örökimádásban *1-én.* 10 órakor ünnepi

segédletes szentmise Mindenszentek tiszteletére. Délután 1/46 órakor szentbeszéd és ünnepélyes áldás. *2-án.* Halottakért egész délelőtt gyászmisék. 9 órakor ünnepélyes rekviem. 12 órakor a legméltóságosabb Oltáriszentség kitétele. Délután 1/46 órakor rózsafüzér a halottakért. *3-án.* 9 órakor rekviem az Oltáregyesület megholt tagjaiért. Este 1/46—1/47-ig szentóraájtatosság. *6-án.* Az Oltáregyesület alapításának évfordulója és az egyházmegyei szentségimádás napján 10 órakor főpapi szentmise. Délután 1/46 órakor alkalmi szentbeszéd után Te Deumos áldás. *13-án.* Második vasárnap reggel 8 órakor az Oltáregyesület és kongregációk közös szentáldozása. Délután 1/46 órakor oltáregyesületi szentbeszéd és ünnepélyes áldás. *20-án.* Kánter Károly halálának évfordulója. 9 órakor szentmise énekkel. *27-én.* Advent I. vasárnapja. *28-án.* Reggel 6 órakor az első rorate.

Választmányi gyűlés 28-án d. u. 4 órakor.

Terjesztőnői gyűlés 21-én d. u. 4 órakor.

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.